

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistola Græca Simonis Lithi Miseni Calvinistæ In Sva Elementa

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1605

Pharmacvm Pro Irato Miseno.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70627)

PHARMACVM PRO IRATO
MISENO.

AIT Misenus, se non dolere ob nostrum in Galliam reditum, sed potius irasci & timere. Medeamur igitur iræ & timori. Iam enim antea dolori eius medicinam porreximus; quanquã negat se dolere. Sed quidquid dicat; insolabiliter dolet; cumque Nafone ex Ponto lamentabili næniâ quiritatur.

Tempore ruricola patiens fit taurus aratri:

Præbet & incuruo colla premenda iugo.

Tempore paret equus lentis animosus habenis:

Et placido duros accipit ore lupos.

Tempore Pœnorum compefcitur ira leonum:

Nec feritas animo, quæ fuit ante, manet.

Quæq; sui iussu obtemperat Inda magistri

Bellua, seruitium tempore victa subit.

Tempus vt extentis timeat facit vva racemis:

Vixq; merum capiant grana, quod intus habent.

Tempus & incanas semen producit aristas:

Et, ne sint tristi poma sapore, facit.

Hoc tenuat dentem terram findentis aratri.

Hoc rigidos silices, hoc adamantæ terit.

Hoc etiam sevas paulatim mitigat iras:

Hoc minuit luctus, mœstaq; corda leuat.

Cuncta potest igitur tacito pede lapsa vetustas.

Præterquam curas attenuare meas.

Hæc

Hæc Miseni oda est à summo dolore, quem ob reuocationem nostrâ in Gallias, in Caluinistico suo pectore concepit, extorta. At mittamus dolorem, iram curemus: eiusque ante omnia causam indagemus: nam vt medici caussa morbi inuenta, curationem esse inuentam putant: sic nos, caussa ira reperta, medendi facultatem reperiemus, vt præclarè ait Cicero, nisi forte Misenus ita comparatus est, vt nolit sibi fieri medicinam ob dulcedinem, quam ira adiunctam habet. nam vt Aristoteles ex Homero testatur, ira $\omega\lambda\upsilon\ \gamma\lambda\upsilon\kappa\iota\omega\nu\ \mu\acute{\epsilon}\lambda\iota\tau\omicron\ \kappa\alpha\tau\alpha\lambda\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\omicron\ \alpha\upsilon\ \nu\delta\rho\omega\acute{\nu}\ \epsilon\upsilon\ \sigma\eta\delta\epsilon\omega\sigma\iota\nu\ \acute{\alpha}\acute{\epsilon}\xi\epsilon\upsilon$, melle liquente suauior humano succensa in pectore gliscit. At si Misenus noster sapere cupit, haud ita affectus erit; quia iræ dulcedo admodum noxia est, vt & iræ $\zeta\upsilon\nu\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota\alpha$, continuatio & assiduitas. $\acute{\epsilon}\xi\iota\nu\ \gamma\delta\ \acute{\epsilon}\mu\pi\omicron\iota\acute{\epsilon}\ \pi\omicron\nu\eta\rho\acute{\epsilon}\nu\ \tau\eta\ \psi\upsilon\chi\eta\ \kappa\omega\ \acute{\omicron}\rho\gamma\iota\lambda\acute{\omicron}\tau\eta\tau\alpha\ \kappa\alpha\lambda\upsilon\sigma\iota\nu\ \epsilon\iota\varsigma\ \acute{\alpha}\pi\omicron\chi\omicron\lambda\iota\alpha\nu\ \kappa\alpha\iota\ \pi\iota\kappa\rho\iota\alpha\nu\ \kappa\alpha\iota\ \delta\upsilon\sigma\kappa\omicron\lambda\iota\alpha\nu\ \tau\epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\omega\sigma\alpha\nu$, vt docet Plutarchus. *Ingenerat enim animo malum habitum, quem iracundiam vocant, desipientem in irascendi facultatem, amaritudinem, & morositatem.*

Quas igitur Misenus irascendi causas habuit? optimus naturæ interpres, omniumque disciplinarum magister Aristoteles docet libro secundo Rhetoricorū, fontem & originem iræ esse $\acute{\omicron}\lambda\iota\gamma\omega\epsilon\iota\alpha\nu$, neglectum. Neglectus au-

tem tres statuit species, *καταφρόνησιν, ἐπιηρασιμόν, καὶ ὕβριν, contemptum, incommodationem & contumeliam seu iniuriam?* Tres istæ species nostro itidem Miseno bilem mouent. Nam Christianissimus Rex inconsulto & inscio Miseno restituit Iesuitas. An non insigniter contemptus est Misenus, quòd Rex suo in regno hoc ausus fuit; non exquisito prius consilio Misenico? Quæ maior *καταφρόνησις* excogitari potest, quàm ista; quod talis ac tãti viri, qualis Lithus noster est, à Rege potentissimo nulla ratio est habita? An non igitur perspicuè nunc Misenicæ iræ causam intuemur? et si necdum totam & adequatam?

Altera neglectus species, procreatrix iræ, est *ἐπιηρασιμός* seu *incommodatio*, quam definit Aristoteles. *ἐμποδιζόν τῆς βολήσεσι, obicem & impedimentum consilii & cogitationibus obiectum & oppositum.* An non ex hoc itidem capite sat causæ irascendi Miseno suppetit; cuius, Calvinismum quàm latissimè per regnum Galliaë propagandi conatibus, cogitatis, votis, desideriiis, & machinamentis Rex Christianissimus Iesuitas vnà cum aliis religiosæ vitæ professoribus opposuit?

Tertia neglectus species est *ὑβρις*, mater & ipsa iræ. Quanta contumelia, quantaque iniuria affectus est Misenus; quod Rex Christianis-

stianissimus, ipso inuito & reluctante, pristinis sedibus Iesuitas reddidit? Quanta hæc præclari Lithi dehonestatio; quæ contumeliæ effectus quidam iudicatur; ὕβρις ἢ ἀπείθεια; *contumeliæ proprium est detrahere alteri dignitatem*; vt ait Aristoteles. Volebat Misenus Iesuitas in omnem æternitatem ex Gallia exclusos: volebat Calvinismo nullum obiici obicem, nullumque frenum iniici, quo minus liberè quoquo versum, sese diffunderet. En his Miseni desideriiis medius nunc interuenit Rex inclytus, eorumque quasi cursum progressumque interrumpit & abrumpit? Quæ fieri posset, vt non irasceretur Lithus?

Nam tunc irascimur, cum quis nulla habita nostri ratione, appetitionibus nostris aduersatur. *Siue igitur qui ei directò aduersetur, inquit Aristoteles, vt si sitienti obstet, ne bibat; seu non planè directò, peræquè tamen idem facere videtur. Et siue contrà tendat quis, siue etiam non adiuuet, seu qua alia in re molestus sit ita affecto, iis omnibus, qui ita affectus est, irascitur. Quare & qui agrotant (peste Calvinistica) & quos inopia (cælestis cognitionis) vrget, & qui amant (Hæresin) & qui sitiunt (sectas) omninoque, qui quid cupiunt, neque id consequi possunt, iracundi sunt, & facile incitantur, præsertim aduersus illos, qui præsentem ipsorum statum negligunt, &c. prout enim quis-*

C 5 que

que affecto ac perturbato animo est, ita in eo, quasi via strata ac munita est ad iram ex hac, aut illare concipiendam. Præterea verò, si contrà expectabat fore. Maiorem enim molestiam inurit, quod valde præter opinionem accidit. Hæc præclare Aristoteles.

S. Ambros.
lib. de ieiunio
cap. II.

Venimus ergo ad prima iræ tuæ principia; quibus per Pharmaca idonea sublatis, necesse erit ipsam itidem iram tolli. Quod si boli amariore videbuntur, quam quos deuorare & digerere possis; memineris Ambrosianæ illius commonitionis.. Nemo amarioribus præoptet dulciora. Dulcis voluptas videtur; amarum ieiunium. Hoc amaro illud dulce tollatur. Solent amara etiam ipsis plus prodesse corporibus. Sicut cum in intimis puerorum visceribus vermes ex cibi indigestione nascuntur, exstingui non queunt, nisi cum amarior potus infunditur, aut medicamentorum vis inolefcit asperior, quorum odore moriantur. Non es in ira relinquendus; sed sanandus, quantum vires nostræ ferunt. Nolim te nobis, aut Christianissimo Regi perpetim succensere. Pluris enim te, magistrum alioquin de plano & pedaneum, tuamq; iram facio; quam Lutherus auus tuus iratum Ducem Georgium, sempiternæ memoriæ Principem; de quo hunc in modum ad Spalatinum suum scurratur. Sanctus Georgius Dux Saxonie (præcedente

te

te epistola eundem vocauerat porcum Dresden-
sem) valde IRA XIT adhuc, vt audio. Proficiat sibi.
Atque vtinam iraxere velit, donec Papista est. No-
lim te, vt Lutherano vocabulo vtar, iraxere
donec Calvinista es. Pone iram, & vince ani-
mum: & vt ponas vincasque, en tibi ponendi
& vincendi Pharmaca.

Luth. Tom.
2. epist. ad
Spal. fol. 9.

PHARMACA PRO IRA EX SA-
CRIS LITERIS, ET EX IPSA
Miseni epistola.

RINCIPIÒ, voco te hominem ex
Bibliis quodammodo confutum,
ad Biblia. Etsi trepidè id facio. Tre-
pidationem iniicit Lutherus; qui in collo-
quiis *Mensalibus* ait, se *pestimis modis* odisse mu-
scas: eò quòd sint imagines Hæreticorum
& Diaboli. Qua verò ratione Hæreticorum
imaginem gerant, his verbis, sat profectò
Lutheranis, docet nos Lutherus. *Quando*
pulcher aliquis liber aperitur, mox aduolat & inuo-
lat musca; & podice suo hinc inde circumcursat: quasi
diceret: Hic sedeo, & huc debeo balsamum meum suo
stercus allinere. Ita Lutherus: Timeo, Misene;
ne Bibliis expansis facias, quod ab imagine
tua *musca*, Lutherus fieri scribit: timeo, in-
quã, ne pulcherrimis scripturæ sententiis fi-
mum

In Colloq.
Germ Frã-
cof. M. D.
LXXI. fol.
438. b.